

σφραγίδα φέρων ἐπὶ τοῦ εὐρέος μετώπου του, ἀτενίζει μελαγχολικὸς τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἀντιπάλου του Πομπηίου, καὶ μελαγχολᾷ πλειότερον εἰς τὴν θῆαν τοῦ μεγάλου Ῥωμαίου καὶ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀδόξου θανάτου του, ὃν χεὶρ δολοφόνου πρωίμως κατήνεγκε κατ' αὐτοῦ. Παγερὰ προκατάληψις κρατεῖ ἐντὸς τῆς Στοᾶς. "Ἡ δεινὸν τι συνετελέσθη, ἢ δεινότερόν τι κυοφορεῖται;" Ἔσθῃ παρὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Πομπηίου ὁ Καῖσαρ. Πρὶν ἢ καθῆσθαι, ὑπακούων εἰς προφητικὴν τινα φωνήν, ἐστράφη διερευνῶν τὴν ὄψιν τῆς Συγκλήτου. Ἦτο ἀπαθής. Οἱ ἀμύητοι οὐδένα εἶχον λόγον ν' ἀνησυχῶσιν· οἱ μεμνημένοι εἶχον τὴν πεποίθησιν ὅτι τὴν ὥραν ἐκείνην ἦσαν τὰ ὄργανα τῆς βουλῆσεως τῶν θεῶν, καὶ ἤσκουν καθήκον ὑπέρτατον, ὅπερ ἡ Πολιτεία ἐπέβαλλεν εἰς αὐτούς. Ἐν τῇ ἀναμνήσει τῆς ἀρχαίας Ῥώμης εἶχον ἀνεύρει τὸ ψυχικὸν σθένος νὰ ἐγκληματίσῃ, καὶ ἐν τῇ συνειδήσει τῆς ὑπερτάτης ὑποχρεώσεως νὰ λυτρώσῃ τὴν πατρίδα ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τοῦ καθεστώτος, εἶχον ἀνεύρει προκαταβολικῶς τὴν ἀμνηστειαν τοῦ παραβόλου ἐγκλήματός των. Τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν μόνον ἡ Ῥώμη ἐλάλει, καὶ τὴν χεῖρά των μόνον τῆς Ῥώμης τὸ ὑπέρτατον συμφέρον ἐκίνει. «Ῥωμαῖοι Συγκλητικοί, Πατέρες . . .» δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐξα-

κολουθήσῃ ὁ Καῖσαρ. Ἀνασπῶν τὸ ἐγχειρίδιον, τὴν ἐλευθερίαν προσφωνῶν καὶ τὴν Δημοκρατίαν ἐπικαλούμενος πρῶτος ὤρμησε κατὰ τοῦ ἐκπλήκτου καὶ σιωπήσαντος Καίσαρος ὁ Γάιος Κάσιος. Εἰκοσιδύο Συγκλητικοί, μὲ γυμνὰ τὰ ἐγχειρίδια, τὸν ἠκολούθησαν παραχρῆμα. Ὁ Καῖσαρ εἰκοσιτρεῖς λαβὼν πληγὰς ἔπεσε καθημαγμένος παρὰ τὴν βάσιν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Πομπηίου. Εἶχε σιγήσει ὑπερηφάνως, καὶ ἐδέχθη περιφρονητικῶς τὰς εἰκοσιδύο πληγὰς τῶν Συγκλητικῶν. Ἄλλ' ὅτε εἶδε τὸν Βρούτον, ἐμπηγνύοντα τὸ ἐγχειρίδιον αὐτοῦ εἰς τὸ διάτρητον καὶ αἰμόφυρτον στήθος του, ὁδύνης σπασμὸς ἐκλόνισε τὸ πρόσωπόν του, καὶ μὲ τὰς ὀλίγας δυνάμεις, αἵτινες εἶχον ἀπομείνει αὐτῷ ἐκάλυψε μετ' ἀξιοπρεπείας τὸ πρόσωπον διὰ τῆς τηβέννου του. «Καὶ σὺ Βρούτε; καὶ σὺ υἱέ μου Βρούτε;» ἐψιθύρισέν ἀσθενῶς. Καὶ ἡ ἄλυστος τοῦ θανάτου σιωπὴ ἐσφράγισε τὰ χεῖλη τοῦ Καίσαρος, καὶ τὸ αἷμα, τὸ ὑπερήφανον ἐκεῖνο ῥωμαϊκὸν αἷμα, ἀπὸ τρεῖς καὶ εἴκοσιν ἐκρεῦσαν κρούνοὺς κατεμόλυνε τὸ ἔδαφος τῆς Στοᾶς, ὑπὲρ ἣν, ἀδελφαὶ ἤδη αἱ ψυχαὶ τῶν ἐν τῇ ζωῇ ἀντιπάλων, ἵπταντο θρηνοῦσαι τὰς συμφοράς, αἵτινες ἔμελλον νὰ ἐνσκήψωσιν ἐπὶ τὴν Ῥώμην.

Ἐξ Ἀθηνῶν.

ΕΝ ΤΗ ΕΞΟΧΗ.

(Τέλος.)

θεῖος ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρα τῆς κωφῆς ἐν τάλληρον.

«Αὐτὸς εἶνε ὁ φρονιμώτερος λόγος, ὅπου ἤκουσα ἕως τώρα ἀπὸ σᾶς,» εἶπεν ἡ χωρική μὲ ἡπιωτέραν φωνήν, «ἀλλ' αὐτὸ εἶνε λίγο, πάρα πολὺ ὀλίγο!»

Ὁ μπάρμπα-Πέτρος ἐπρόσθεσεν ἀκόμη ἐν τάλληρον. «Νά!» εἶπε «πάρε κι' αὐτὸ καὶ σιῶπῃσε.»

«Μάλιστα, τώρα μένω εὐχαριστημένη. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μου τὸ πῆτε ἀμέσως, καὶ τότε δὲν θὰ ἐμαλλώνναμε» εἶπεν ἡ κωφή καὶ ἀπῆλθε μειδιώσα καὶ κατευχαιστημένη.

«Νά! τώρα μπορείς νὰ γέψῃς τὸν ἄνδρα σου μὲ χῆνα ψητῇ» εἶπεν ὁ μπαρμπα-Πέτρος καὶ ἔδωκε τὸ ἀγρίμι εἰς τὴν κυρίαν Τέρνιγγ.

«Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς. Εἶσα πραγματικῶς ικανώτατος κυνηγός, ἀγαπητέ μου θεῖε. Ἀλλὰ πᾶμε τώρα μέσα. Τὸ γεῦμα εἶνε ἑτοιμον.»

Τὸ ψητὸν ἐτέθη ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ θεῖος εὗρεν ὀλίγον τι παράδοξον τὴν γεῦσιν τοῦ ψητοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

«Ὅτε ὅμως ἤρχιζε νὰ τρώγῃ τὸ γλύκισμα, δὲν εἰμπόρεσε πλέον νὰ κρατηθῇ.

«Αὐτὸ τὸ γλύκισμα ἔχει ὅλως διόλου παράδοξον, ἀσύνηθες ἄρωμα.»

Ἡ κυρία Τέρνιγγ ἔγεινε κατακόκκινη καὶ ἔρριπεν ἀτενὲς βλέμμα ἐπὶ τοῦ συζύγου της.

Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἔχει τὴν γεῦσιν ἀρσενικοῦ» εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ῥεῖγελ καὶ παρετήρησε τὴν φίλην της μὲ βλέμμα διαπεραστικόν.

«Πολὺ πιθανὸν» ἀπεκρίθη αὐτῇ, «ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔφαγα ποτὲ αὐτὸ τὸ δηλητήριον καὶ δὲν εἰξεύρω ποίαν γεῦσιν ἔχει.»

«Ὅπως δῆποτε ἡ γεῦσις αὐτοῦ τοῦ φαγητοῦ δὲν

εἶνε καλὴ» εἶπεν ὁ θεῖος καὶ ἔθηκε κατὰ μέρος τὸ κοχλιάριον.

Ὁ Τέρνιγγ ἐκατάπινε μεγάλας μερίδας τοῦ γλυκίσματος καὶ δὲν ἔλεγε οὔτε μίαν λέξιν.

Ἀφοῦ ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἡ Κογκόρδια καὶ ὁ μπάρμπα-Πέτρος εὐρέθησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μόνοι ἐν τῷ δωματίῳ.

«Κύριε Τέρνιγγ» εἶπεν ἡ Κογκόρδια πρὸς τὸν Πέτρον, «πρέπει νὰ σᾶς ἐρωτήσω κάτι τι. Θὰ τὸ εὗρετε ἴσως ἀνήκουστον, βεβαίως ἀνάξιον γυναικός, ἀλλὰ δὲν εἰμπαρῶ νὰ πράξω ἐναντίον τῆς συνειδήσεώς μου.»

Ὁ θεῖος τὴν παρετήρησεν ἐκπληκτός.

«Εἰπέτε μου, αἰσθάνεσθε πόνους εἰς τὴν κοιλίαν;»

«Πόνους εἰς τὴν κοιλίαν;»

«Ἐγὼ τοῦλάχιστον αἰσθάνομαι τοιοῦτους πόνους, καὶ διὰ τοῦτο συνέλαβα τὴν ὑπόνοιαν . . . ἴσως εἶνε ἀδικία ἐκ μέρους μου . . .»

«Τί θέλετε νὰ πῆτε;»

«Ἐγὼ ὑπώπτευσα, ὅτι τὸ γλύκισμα . . .»

«Ἦταν φαρμακωμένο;» ἐφώναζεν ὁ θεῖος.

Ἀκριβῶς. Θεέ μου, πόσον ὥχρὸς εἶσθε!»

«Πραγματικῶς, δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτοῦ μου.»

«Βλέπετε λοιπὸν τί σᾶς λέγω; Ὡς εἶδετε, τὸ γλύκισμα παρετέθη κατὰ μερίδας· καὶ πόσον εὐκόλον ἦτον εἰς τὴν κυρίαν Τέρνιγγ νὰ ῥίψῃ ἐπάνω εἰς τὸ γλύκισμα ἀρσενικὸν ἀντὶ ζαχάρως. Εἶδα πολὺ καλὰ τὰ βλέμματα, τὰ ὁποῖα ἀντήλλασον μεταξύ των ἡ κυρία Τέρνιγγ καὶ ὁ σύζυγός της.»

Δὲν ἐπεθύμουν νὰ πιστεύσω ὅτι οἱ ἰδιοὶ μου συγγενεῖς θέλουν νὰ μὲ δηλητηριάσουν, — μολονότι ἀδύ-

νατον δὲν εἶνε. Αἱ δηλητηριάσεις εἶναι σήμερα τοῦ συρμού.»

«Εἶσθε πλούσιος, καὶ ὁ Τέρνιγγ εἶνε ὁ μόνος κληρονόμος σας.»

«Πρέπει ν' ἀναχωρήσω!» ἐφώναζεν ὁ θεῖος μὲ πρόσωπον στακτόχρουν. «Πρέπει νὰ ἐξετασθῶ ἀπὸ τὸν ἱατρόν.»

«Εἶσαι ἄρρωστος, θεῖε;» ἠρώτησεν ὁ Τέρνιγγ, ὅστις ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσήρχετο εἰς τὸ δωμάτιον.

«Ναί, πολὺ ἄρρωστος. Πρέπει ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως.»

«Πρέπει ὅμως προτίτερα νὰ πάρης τοῦλάχιστον τὸν καφέ,» εἶπεν ἡ κυρία Τέρνιγγ, φέρουσα ἤδη τὰ φλυτζάνια καὶ τὴν καφεδόχην.

«Ὅχι, εὐχαριστῶ. Ἦτον ἀρκετὸ δι' ἐμέ τὸ γλύκισμά σου.»

«Εἰξεύρεις λοιπόν;»

«Τὰ ξεύρω ὅλα.»

«Ὑπονοεῖται ὅτι ἡ γλυκειά μου φιλονάδα ἡ Κογκόρδια μὲ τὴν φαρμακωμένη γλῶσσά της εἶνε ἡ αἰτία. Τὰ γεροντοκορίτσα δὲν εἰμποροῦν νὰ διασκεδάσουν κατ' ἄλλον τρόπον.»

«Θὰ ἔκανες καλὰ, νὰ μὴ μιλήσῃς γιὰ φαρμάκια, Θεοδώρα,» ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Ρεῖγελ μὲ ὕφος φαρμακερόν.

«Παιδιά, παιδιά, πῶς σὰς ἐβάσταξεν ἡ καρδιά σας νὰ μὲ δολοφονήσετε, ἐμὲ γέρον ἄνθρωπο!»

«Ἀλλά, θεῖέ μου ἀγαπητέ, δι' ὄνομα Θεοῦ! Δὲν πεθαίνει κανεὶς ἀπὸ μιὰ σταλλαματιά πετρόλαδο.»

«Πετρόλαδο;» ἐφώναζεν ὁ μπάρμπα-Πέτρος ὡς ματιώδης. «Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἀναγκάσθηκα ἐγὼ νὰ ὑποφέρω τὸ ῥωσσικὸ ἀτμόλουτρο εἰς τὸ βαγῶνι τοῦ σιδηροδρόμου, γι' αὐτὸ νὰ τραβήξω τόσο δρόμο ἀπὸ τὸ σταθμὸ ἕως ἐδῶ μέσα στὴ σκόνι καὶ στὸν ἥλιο, γι' αὐτὸ νὰ μαλλώσω μὲ τὴν θεόκουφῃ παληγόρηκα καὶ νὰ τῆς πληρώσω δύο τάλληρα — μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ φάγω πετρέλαιο;»

«Αἰ, ἀγαπητέ μου θεῖε —»

«Ποῦ εἶνε τὸ καπέλλο μου; Θέλω ἀμέσως νὰ φύγω.»

«Ἐρχεται βροχή, θεῖε. Περίμενε τοῦλάχιστον ὅσον νὰ περάσῃ ἡ βροχή.» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ.

«Καὶ πέτρες νὰ βρέχῃ, θὰ φύγω στὴ στιγμῇ. Ποῦ εἶνε τὸ καπέλλο μου; σὰς λέγω;

Τὸ ἔφασε ἡ γουροῦνα,» εἶπεν ὁ μικρὸς Πέτρος περιχαρής.

«Ἡ γουροῦνα τὸ ἔφαγε;»

«Ναί, τὸ καπέλλο τῆς Κογκόρδιας τῆς ἄρεσε τόσο πολὺ! Γι' αὐτὸ τῆς ἔδωκα καὶ τὸ δικό σου.»

«Τὸ καπέλλο μου, ποῦ ἦτο γνήσιον τοῦ Παναμά καὶ μοῦ ἐστοίχιζε δεκαπέντε τάλληρα!»

Ἐπηκολούθησε σιωπηλῇ φρίκῃ.

Ὁ μπάρμπα-Πέτρος διέκοψε πρῶτος τὴν σιωπὴν: «Πηγαίνω χωρὶς καπέλλο!»

«Τότε πάρε τοῦλάχιστον αὐτό!» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν θεῖόν του ἓνα ἐκ τῶν ἰδικῶν του πῖλων, ὅστις ὅμως ἦτο πάρα πολὺ μικρὸς καὶ δὲν ἠδύνατο κατ' οὐδένα τρόπον νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἡ δεσποινὶς Ρεῖγελ ἔδωσε τὸ μαντίλιον περὶ τὴν κεφαλὴν της.

«Ὑγιαίνειτε, κυρία Τέρνιγγ. Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς πρὶν ἢ ἐνοχλήσω πάλιν τὰ ὠτά σας μὲ τὴν φαρμακεράν μου γλῶσσάν.»

«Χαίρω πολὺ, δεσποσύνῃ Ρεῖγελ. Εἶσθε πραγματικῶς πολὺ φιλόφρων!»

«Ἐχετε γειά, κύριε Τέρνιγγ!»

«Στὸ καλὸ, δεσποινίς!»

«Ἀντίο!» ἐμούγκρισεν ὁ μπάρμπα-Πέτρος, καὶ ἐξῆλθε κρατούμενος ἀπὸ τοῦ βραχίονος ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ρεῖγελ.

Ὁ Τέρνιγγ ὀρθῶς προέβλεψεν ὅτι θὰ βρέξῃ. Πρὶν ἢ φθάσῃν ἀκόμη εἰς τὸ προσεχὲς μετόχιον, ἔνθα διὰ παρακλήσεων καὶ διὰ χρημάτων κατῴρθωσαν νὰ μισθώσῃν ἓνα ἵππον καὶ μίαν παλαιὰν φορτηγὸν ἄμαξαν, ἦσαν ἐντελῶς διάβροχοι μέχρι τοῦ δέρματος.

Ἐν κυανοῦν ἀλεξιβρόχιον, τὸ ὁποῖον ἐδανείσθησαν παρὰ τῶν χωρικῶν, παρείχεν ἀνεπαρκεστάτην σκέπην ἀπὸ τῆς βροχῆς.

«Ὡραία διασκέδασις!» εἶπεν ἡ δεσποινίς.

«Εἰς αὐτὸ πταίει μόνῃ ἡ κυρία Θεοδώρα. Τί ζητοῦν ἄνθρωποι μὲ τόσον μικρὸν εἰσόδημα νὰ κάμνουν τοὺς μεγάλους καὶ νὰ κατοικοῦν στὴν ἐξοχή;»

«Ὅρθότατα. Τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ περιμείνουν ἕως ὅτου νὰ λάβουν τὴν κληρονομίαν, κ' ἔπειτα εἰμποροῦσαν ν' ἀγοράσουν καὶ ἑαυτὴν.»

«Δὲν θὰ λάβουν οὔτε ἓνα γρόσι ἀπὸ ἐμέ. Τοὺς ἀποκληρώνω,» εἶπεν ὁ Πέτρος ὠργισμένος.

«Μοῦ ἐφάνη πάντοτε παράδοξον ὅτι μένετε ἄγαμος, κύριε Τέρνιγγ.»

«Ἀλήθεια; Ναί, ναί, ἔχετε δίκαιον. Πραγματικῶς ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς φαρμακευτάς, θὰ ἦτο νὰ νυμφευθῶ. Πιστεύετε, ὅτι θὰ ἐλυπεῖτο ἡ Θεοδώρα;»

«Φοβερά! Ἐκτὸς δὲ τούτου θὰ ἦτο καὶ διὰ σὰς πολὺ εὐχάριστο νὰ ἔχετε μία γυναῖκα, ἡ ὁποία νὰ σὰς περιποιητῇ καὶ νὰ φροντίζῃ δι' ὅλα. Ἀχ, δὲν μπορείτε νὰ φαντασθῆτε τί εὐχάριστο πρᾶγμα εἶνε δι' ἓνα ἄνδρα νὰ εἶνε παντρεμένος.

«Καὶ διὰ τὴν γυναῖκα δὲν εἶνε εὐχάριστο;»

«Ὑπονοεῖται, καὶ διὰ τὴν γυναῖκα.»

«Ἀλλά δὲν θὰ εὐρεθῇ καμμία, νὰ θέλῃ τέτοιον ἄνδρα σὺν ἐμέ.»

«Ἄ, κύριε Τέρνιγγ, τί λέγετε!» ἀπήντησεν ἡ δεσποινίς καὶ ἐχαμήλωσε τὰ βλέμματα ἐρυθριῶσα. «Θὰ με ἐνυμφεύεσθε ἐμέ;»

«Ποία ἐρώτησις!» ἀπεκρίθη ὁ μπάρμπα-Πέτρος. «Τὸ λέγετε μὲ τὴν ἀλήθειαν;»

«Καὶ δὲν παρετηρήσατε ποτὲ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, πόσον καιρὸν σὰς ἀγαπῶ, ἄχ, καὶ πόσον, πόσον σὰς ἀγαπῶ;»

«Δὲν παρετήρησα τίποτε, τῇ ἀληθείαν;»

»Ὡ, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες, πόσον εἶναι τυφλοί!»

Ὁ Πέτρος Τέρνιγγ ὁ πρεσβύτερος ἔστρεψε τὰ βλέμματα πέριξ, ὥσάν νὰ ἐζήτηι κάτι τι.

«Τί ζητεῖτε, ἀγαπητέ κύριε Τέρνιγγ;»

«Ἐπιθυμῶ τόσο πολὺ νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ! Ἀλλά ποῦ νὰ βάλῃ τὴν ὀμπρέλλα;»

«Δώσε μοῦ τὴν ἐδῶ, ἐγὼ τὴν κρατῶ» εἶπεν ἡ δεσποινίς παρατηροῦσα αὐτὸν μὲ βλέμματα ἐρωτικά.

Ὁ μπάρμπα-Πέτρος ἔθηκε τὴν χεῖρά του περὶ τὸν

ΦΡΕΣΚΟ ΨΑΡΙ.
Εικὼν ὑπὸ Otto Lingner.

τράχηλόν της και τῇ ἔδωκεν ισχυρότατον φίλημα μνηστεύσεως.

«Πρέπει νὰ μένετε ἡσυχοὶ στὸ ἀμάξι» ἐφώναζεν εἰς αὐτοὺς ὁ ἀμαξᾶς «εἰ δὲ μὴ, ξαναγυρίζουμε, διότι ἡ ρούντα εἶνε σπασμένη.» — Ἡ δεσποινὶς Ῥεῖγελ ἀπεσύρθη αἰσχυνητλή ἐκ τῶν ἀγκαλῶν τοῦ ἐρωμένου της, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν ἐγκαίρως, ἀναχωρήσαντες δὲ μετὰ τὸν σιδηρόδρομον ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν ἀνευ ἄλλων δυσαρέστων ἐπεισοδίων. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Τέρνιγγ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Θεοδώρα ἔλαβον κομψὸν τι ἐπισκεπτήριον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν μετὰ φραῖα γράμματα τυπωμένα τὰ ὀνόματα:

Κογκόρδια Ῥεῖγελ

Πέτρος Τέρνιγγ.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ἡ κυρία Θεοδώρα ἀπέπεμψε τὴν νέαν της ὑπηρετρίαν καὶ ἔδειρε τὸν υἱὸν της Πέτρον δύο φορές.

5.

Ἡ οἰκογένεια Τέρνιγγ ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἐξοχῆς εἰς τὴν πόλιν. Τὰ ἔπιπλα ἔχουσι πάλιν τὴν προτέραν των θέσιν, τὸ δὲ χρυσοῦν ὠρολόγιον καὶ τὸ μεταξωτὸν φόρεμα τῆς κυρίας Τέρνιγγ ἔλαβον νέαν θέσιν ἐν τῷ ἐνεχυρόδανειστηρίῳ. Τὰ πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπανεῖλαβον τὴν ἀρχαίαν πορείαν των, πλὴν τοῦ κυρίου Τέρνιγγ ὅστις ἔχασε τὴν θέσιν του. Ἀλλὰ τὸ προσεχὲς φθινόπωρον θὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος τοῦ θείου του Πέτρου, ὅστις σκοπεύει ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τῆς ἐργασίας του. Ἡ κυρία Τέρνιγγ καταλαμβάνεται ὑπὸ φρίκης ἀναλογιζομένη ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς θὰ ἔχῃ ἐπ' ἴσης ρυπαρὰ καὶ πασσαλειμμένα φορέματα ὡς ὁ θεῖός του, ἀλλὰ παρηγορεῖται μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διάγῃ εἰς τὸ ἐξῆς παχυντικωτέραν καὶ θρεπτικωτέραν διαίταν ἢ μέχρι τοῦδε. Ὁ μπάμπι-Πέτρος αἰσθάνεται τοσαύτην εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα διὰ τὸ ἐπικείμενον συνοικέσιόν του, ὥστε δὲν δύναται πλέον νὰ μένῃ ἐχθρὸς πρὸς τοὺς πλησιεστάτους συγγενεῖς του. Διὰ τοῦτο διενήργησε συμφιλώσιν τινα μετ' αὐτῶν, ἡ δὲ φιλία τῆς μνηστῆς του Κογκόρδιας μετὰ τῆς κυρίας Θεοδώρας εἶνε ἐπ' ἴσης θερμὴ ὡς πρότερον. Ἡ δεσποινὶς Ῥεῖγελ ἀγαπᾷ νὰ τρέχῃ κατὰ πᾶσαν στιγμήν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Θεοδώρας καὶ νὰ ζητῇ παρ' αὐτῆς συμβουλὰς περὶ τῶν νυμφικῶν της φορεμάτων, νὰ τὴν ἐρωτᾷ, πόσοι πήχεις μεταξωτοῦ τουλλίου χρειάζον-

ται δι' ἓνα νυμφικὸν πέπλον, ἂν χρειάζεται λευκὸν ἀτλάζιον ἢ ταυτᾶς διὰ τὴν νυμφικὴν ἐσθῆτα, κτλ. κτλ.

«Σὰς ἐνοχλῶ πολὺ, ἀγαπητὴ Θεοδώρα, ἀλλὰ δὲν ἔχω κανένα νὰ με βοηθήσῃ καὶ ξεύρεις ὅτι εἶμαι ἓνα μικρὸ ἀνόητο κορίτσι, χωρὶς πείραν τοῦ κόσμου . . .»

«Ὡ, τὸ καὶμένο τὸ μικρὸ, τὸ ἀδῶο κοριτσάκι!» ἀναφωνεῖ ἡ κυρία Θεοδώρα καὶ μειδιᾷ ὥσάν νὰ ἤθελε νὰ δαγκάσῃ τὴν φιλὴν της. —

Εἶναι ψυχρὰ φθινοπωρινὴ ἐσπέρα.

Ἡ νέα ὑπηρετρία τοῦ Τέρνιγγ κάθηται πλησίον τῆς καπνιζούσης λάμπας καὶ περιμένει τοὺς κυρίους της, οἱ ὅποιοι εἶναι προσκεκλημένοι ἀπόψε εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» ἔνθα τελοῦνται οἱ γάμοι τοῦ Πέτρου Τέρνιγγ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ῥεῖγελ.

Μία ἄμαξα σταματᾷ πρὸ τῆς ἐξωθύρας. Ἡ ὑπηρετρία τρέχει κάτω νὰ ἀνοίξῃ διὰ τῆς κλειδὸς τὴν θύραν καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦτο εἰσέρχονται ὁ Ἑρμάννος Τέρνιγγ καὶ ἡ σύζυγός του. Ἡ κυρία Θεοδώρα ἀφαιρεῖ ἀφ' ἐαυτῆς τὸ πλῆθος τῶν μανδύων καὶ τῶν σαλίων καὶ πίπτει ἐπὶ τῆς καδέκλας.

«Πόσον εἶμαι κουρασμένη! Δόξα σοι ὁ Θεός, ποῦ ἐτελείωσε κι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.»

«Πόσον ἐρωτευμένος ἐφαίνετο ὁ θεῖος εἰς τὴν γυναικά του!» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ.

«Καὶ ἐκείνη ἦτο πολὺ περισσότερον ἐρωτευμένη εἰς τὸ λευκὸν μεταξωτόν της φόρεμα παρὰ εἰς τὸν ἄνδρα της. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ σπᾶσώ μία μποτλίτσα τοῦ κρασιοῦ ἀπὸ τὸ θυμὸ μου, ἀλλὰ ἐκρατήθηκα.»

«Τὸ φαγητὸ ἦταν καλόν.»

«Καὶ οἱ λόγοι, ποῦ ἐβγάλαν στὸ τραπέζι! Θυμᾶσαι τὸν τελειόφοιτον ἐκείνον τῆς θεολογίας ὅπου εἶπε, ὅτι ὁ θεῖος εὔρε τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του ὑπὸ τὴν σκιὰν θαλαρῶν δένδρων; Ἐνῶ αὐτοὶ ἀρραβωνιάσθηκαν ἀποκάτω ἀπὸ μίαν παληὰ ὀμπρέλλα ἐν καιρῷ βροχῆς καὶ κατακλυσμοῦ.»

«Ἐκείνη ἡ βροχὴ ἐσυνεπῆρε καὶ τὴν κληρονομίαν μας. Ἡ ἐξοχικὴ διασκέδασις μᾶς ἐστοίχισεν ἀκριβᾶ.»

«Ὅλη μας ἡ διαμονὴ ἐκεῖ ἔξω ἦταν γεμάτη ἀπὸ στενοχωρίας καὶ δυσαρέσκειας» εἶπεν ἡ κυρία Θεοδώρα, ἐγειρομένη ἀπὸ τῆς θέσεώς της. «Ἡ Κογκόρδια με ἐπύκρνε πολὺ· ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς ἀνταμοιβῆς. Ἡ μεγαλητέρα μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ τοὺς ἐμβῇ στὸ κεφάλι αὐτῇ ἡ καταραμένη ιδέα, νὰ περάσουν μιὰ φορὰ τὸ καλοκαίρι στὴν ἐξοχή.»

(Ἐκ τοῦ νορβηγικοῦ.)

ΛΑΡΣ ΔΙΔΛΙΓΓ.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΡΤΙΖΕΤΑΙ Η ΚΛΕΙΩ.

Κύριε Διευθυντά,

Ὅταν χθὲς μοὶ ἔφερεν ὁ ταχυδρομικὸς διανομεὺς τὸ φύλλον τῆς ἀγαπητῆς Κλειοῦς τὸ ἤρπασα ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ ἔρριψα μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας τὸ βλέμμα μου εἰς τὴν Μικρὰν Ἀλληλογραφίαν. Ἀνέμενα με τόσον ἐνδιαφέρον τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν τὴν ὁποίαν σὰς εἶχα ἀποτείνῃ! Ἀλλὰ παρατηρῶ ὅλα τὰ ἀρχικὰ γράμματα καὶ δὲν εὐρίσκω τὸ ὄνομα Ἀννα Σ. Μ. Τὸ αἶμα ἐμαυτοῦ εἰς τὸ κεφάλι μου. Δὲν ἐπίστευα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἰσως ἔγινε λάθος εἰς τὸ τυπογραφεῖον, εἶπα, καθὼς συνῆλθον

ὀλίγον ἀπὸ τὴν ταραχὴν μου, ἴσως ἀνεκατεύθῃ τὸ ὄνομά μου με ἄλλα ὀνόματα καὶ ἴσως ἡ ποδητῇ μοι ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ἦλθεν ὑπὸ ἄλλο ὄνομα. Ἀναγινώσκω τὴν μικρὰν ἀλληλογραφίαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· τὴν εὐρήκα πληκτικὴν ὅπως θὰ τὴν εὐρίσκατε καὶ σεῖς ἂν εἴσθε εἰς τὴν θέσιν μου. Τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμέ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί θέλει ὁ δεῖνα καὶ ὁ τάδε; ἐγὼ δὲν φροντίζω διὰ τὸν ξένον κόσμον, ἀρχὴν μου ἔχω νὰ μὴν ἀναμιγνύωμαι εἰς ξένας ὑποθέσεις. Ἀ! κύριε διευθυντά, τὸ ἔχω παράπονον ἐναντίον σας· δι' ὅλον τὸν κόσμον εὐρίσκετε καιρὸν ν' ἀπαντήσετε, καὶ